

АКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ІНЖЕНЕРІВ

ОГОРОДНІЙЧУК І.А.

*Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса,
Україна*

Застосування у професійній підготовці майбутніх інженерів активних методів навчання надає професійної спрямованості та цілісного уявлення студентів про майбутню діяльність, накопичує в них як предметно-професійний, так і правовий досвід, у тому числі досвід прийняття індивідуальних і колективних рішень, розвиває ділове етичне мислення, а також активізує навчальну діяльність, формує пізнавальну мотивацію, що сприяє формуванню правової компетентності майбутніх інженерів. Отже, активні методи навчання дають змогу формувати знання, вміння самостійної роботи, професійні вміння і навички студентів шляхом залучення їх до інтенсивної пізнавальної діяльності. Завдання педагога зводиться до того, щоб створити оптимальні умови надання максимальної допомоги студентам в їхній майбутній роботі за спеціальністю.

Аналіз психолого-педагогічної літератури свідчить про те, що увага науковців (Б. Ананьєв, Л. Виготський, Г. Каніщенко, В. Ледньов, О. Леонт'єв, О. Романовський, С. Рубінштейн, О. Сидоренко, П. Шермет та ін.) щодо використання активних методів навчання постійно зростає. Враховуючи специфіку навчання студентів у вищих технічних навчальних закладах, де основним компонентом підготовки є формування знань й умінь у професійній сфері, вважаємо доцільним й ефективним застосування активних методів навчання у формуванні правової компетентності майбутнього інженера. Використання інтерактивного навчання в навчальному процесі сприяє закріпленню навичок відповідальної професійної діяльності, культивує ставлення до майбутнього як до свого соціально-економічного, так гуманітарного простору.

До нетрадиційних методів навчання відносять методи активного навчання (МАН). Відзначається, що людина у процесі пасивного сприйняття запам'ятовує 10% того, що прочитала, 20% - того, що почула, 30% того, що побачила, 50% побаченого та почутого, а при активному сприйнятті у пам'яті зберігається 80% того, що говорять самі, і 90% того, що роблять або створюють самостійно. Отже, можна зробити висновки, що методи активного навчання значно поліпшують запам'ятовування матеріалу, сприяють його ідентифікації і цілеспрямованій практичній реалізації.

Найбільш ефективно використання активних методів навчання відбувається на практичних заняттях і спрямоване насамперед на опанування студентами навичок і вмінь регуляції правових взаємовідносин у майбутній професійній діяльності. При цьому перед викладачами вищих навчальних закладів освіти, постає завдання створення таких умов діяльності студентів, постановка їх у таку ситуацію, що передбачає вибір між ремісницьким і творчим, авторським ставленням до власної діяльності, створення умов для самоактуалізації, самореалізації особистості.

Цьому сприяє застосування ігрових методів навчання (ділові, рольові, організаційні ігри, тренінги та ін.), які дозволяють діагностувати стан колективу студентів; визначати стан психологічного клімату; здійснювати прямий і зворотний зв'язок; здійснювати навчальну, розвивальну і виховну функції; створювати умови для творчої діяльності; навчатися самостійності, відповідальності, розумному індивідуалізму; визначати пріоритетні напрями діяльності; виробляти вміння приймати управлінські рішення; учитися формулювати думки; уживатися в різні ситуації і рольові позиції; учитися працювати в малих групах і з малою групою; учитися аналізувати і знаходити вихід із проблемних ситуацій; учитися експромту в умовах дефіциту часу й інформації [2]. Якогось єдиного ідеалу освіти й «освіченої особистості», зразка підготовки фахівця в сучасному світі не може бути. Але ми, вважаємо себе європейською державою, прагнемо увійти в ту цивілізацію й культуру, що являє собою Західна Європа, не зневажаючи при цьому й кращих вітчизняних традицій системи освіти, педагогіки й психології. Фахівцям в області вищої освіти при розробці шляхів підвищення його якості треба розуміти, що підготовка у вузі повинна бути такою, щоб фахівець міг вирішувати й проблеми сьогодення й у той же час працювати на перспективу, бути готовим до вимог майбутнього.

Література:

1. Євтух М. Б. Сучасні тенденції професійної підготовки вчителя / М.Б. Євтух // Психолого-педагогічні основи гуманізації навчально-виховного процесу в школі та вузі: зб. наук. пр. – Рівне: «Волинські обереги», 2002. – Вип. 3. – С. 172.
2. Петрук В. А. Теоретико-методичні засади формування професійної канд. пед. наук: спец. 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» / компетентності майбутніх фахівців технічних спеціальностей у процесі вивчення фундаментальних дисциплін: [монографія] / В. А. Петрук. – Вінниця